

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **O. K.**, zastoupený Mgr. Michalem Solichem, advokátem se sídlem Československé armády 556/27, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-481/ZA-ZA04-P17-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Michalu Solichovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítá, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Má za to, že žalovaný ve správním řízení porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a to v souvislosti s ustanovením §§ 12 až 14b zákona o azylu,

neboť žalobce je přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení každé z forem mezinárodní ochrany.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce zopakoval důvody podané žádosti, tj. že ze své vlasti odešel 18. 4. 2015 kvůli pokračující a neustále se zhoršující válečné situace v zemi. Válečným konfliktem je osobně zasažen, nechce se podílet na bratrovraždě. Obává se povolání k výkonu vojenské služby, kterou vykonávat nechce, není to pro něj z morálního hlediska akceptovatelné. Až do prosince 2014 žalobce žil se svou rodinou – manželkou a dcerou ve městě Stachanov (Luhanská oblast), které bylo v létě 2014 bezprostředně zasaženo válečným konfliktem. Doufali ve zklidnění situace, což se nestalo, proto město opustili a odjeli na západní Ukrajinu do města Stebnik. Obyvatelé Stebniku mu dávali najevo, že mezi nimi není se svou rodinou vítaný, a to právě pro svůj původ. Byl obviňován z podpory separatistických hnutí. Pro přistěhovalce z Luhanské oblasti je na západní Ukrajině prakticky nemožné sehnat práci. Žalobce se přesvědčil, že ukrajinská vláda nedokáže a patrně ani nechce vnitřně vysídlené osoby řádně zabezpečit a umožnit jim integraci v rámci západní Ukrajiny, neboť i ona sama považuje obyvatele východní Ukrajiny za separatisty a nepřátele celistvé Ukrajiny. Žalobce je přesvědčen, že splnil podmínky pro udělení azylu, neboť je ve své vlasti ohrožen z důvodu příslušnosti k určité skupině, a to ke skupině obyvatel východní Ukrajiny. Z důvodu nedostatku finančních prostředků nejprve vlast opustil sám, měl v úmyslu v ČR ihned získat nějakou práci, aby za ním mohly bezpečně přicestovat i manželka s dcerou. To se mu do dnešního dne nepodařilo. V případě návratu se obává o svůj život. Žalobce namítá, že žalovaný v řízení shromážděné informace o zemi původu nadřadil konkrétním tvrzením účastníka o probíhajícím válečném konfliktu, neschopnosti a nechuti státu zajistit dodržování základních lidských práv, aj. Správní orgán nepřihlédl k důvodným obavám žalobce, tím došlo mimo jiné k porušení § 2, § 3 a § 50 správního řádu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Stejně jako v napadeném rozhodnutí zopakoval, že probíhající vojenský konflikt v zemi původu žalobce se dotýká veškerého obyvatelstva bez ohledu na jeho rasu, národnost či politickou příslušnost, mezi zákonné důvody pro udělení azylu nespadá. Dále uvedl, že žalobce bezprostředně před odchodem z vlasti pobýval (a byl tam i registrován) společně se svou rodinou ve Lvovské oblasti, ve městě Stebnik, kterého se zhoršená bezpečnostní situace v Luhanské, Doněcké či s nimi sousedících oblastech nijak netýká. Jeho obavy z bezpečnostní situace na Ukrajině v případě jeho návratu jsou neoprávněné. Také snaha žalobce vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále zopakoval, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznávají i mezinárodní úmluvy. K tvrzení žalobce o špatném zacházení s lidmi z východu žalovaný uvedl, že žalobci byla ve Lvovské oblasti poskytnuta pomoc ze strany ukrajinských orgánů, bylo jim umožněno zaregistrovat se tam k pobytu, byla jim poskytnuta ubytovna, jeho manželce a dceři finanční pomoc pro uprchlíky. Žalobce sám potvrdil, že ve Lvovské oblasti, kde

všichni tři naposledy společně žili, mu nic nehrozí. Ke snaze žalobce legalizovat si žádostí o udělení mezinárodní ochrany svůj další pobyt v ČR a do budoucna sem transferovat i manželku a dceru, žalovaný žalobce odkázal na využití institutů zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 5. 2015 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti, řecko-katolického náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Uvedl, že až do 20. 12. 2014 žil se svou rodinou – manželkou a dcerou ve městě Stachanov v Luhanské oblasti, kde probíhala válka. Doufali, že se situace uklidní, což se nestalo, proto město opustili a odjeli na západní Ukrajinu do města Stebnik (Lvovská oblast), kde pobývali nejdříve u žalobcovy tety, později v ubytovně. Neměl tam práci, z důvodu mobilizace se obával povolání do armády. Vlast opustil 18. 4. 2015 z důvodu válečné situace na Ukrajině. Uvedl, že ve Lvovské oblasti si vyřídil doklady k vycestování, z toho důvodu se tam musel přihlásit k pobytu. Na základě pozvání do ČR si vyřídil české vízum. Do ČR přicestoval autobusem přes Polsko. Žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu pokračující války v zemi jeho původu. Válečný konflikt se ho dotýká osobně, jeho matka pochází ze Lvova a jeho otec z Luhanské oblasti, cítí se rozdvojený, nechce se zúčastnit bratrovražedné války. ČR je pro něho cílovým státem, chtěl by zde zůstat a přivést sem manželku i dceru, aby zde mohli žít společně. V případě návratu se obává války a povolání do armády, musel by jít zabíjet, což odmítá. Vrátit se tam nechce. V průběhu pohovoru popsal svůj život ve vlasti, zhoršení bezpečnostní situace v Luhanské oblasti v létě 2014. Z důvodu nedostatku práce odjel v červnu 2014 za prací do Ruska, přijel až v září 2014, jednalo se o sezónní práci, další již nebyla. Uvedl, že město Stachanov, kde žili, ovládli povstalci a kozáci, fronta byla vzdálená asi 15-20 km, ale raketové střely létaly až k nim. Doufali ve zlepšení situace, proto město neopustili už dříve. Má příbuzné na obou stranách konfliktu a nemůže se tedy na nějakou přidat. Dříve například trávil Vánoce na západní Ukrajině a neměl s tím žádné problémy. Nyní, když tam v prosinci 2014 přijel a mluvil rusky, nevnímali ho v dobrém. Po příjezdu do města Stebnik se jeho manželka i s dcerou zaregistrovaly jako uprchlíci, žalobce nikoli, neboť nechtěli, aby ho odvedli do armády. Příbuzní se k nim chovali dobře, ostatní lidé jim dávali najevo, že tam nejsou vítáni, protože kvůli nim (lidem z východu Ukrajiny) umírají jejich chlapci, kteří tam za ně bojují. Žalobce se ve Lvovské oblasti zaregistroval k pobytu a jakmile získal pas a vízum, z pobytu se odhlásil, aby o něm úřady nevěděly a nebyl povolán do armády. Manželka se zaregistrovala jako uprchlík, dostávala na sebe a dceru nějaké peníze, ale nestačilo jim to, např. s potravinami jim pomáhala teta. Žalobce tam žádnou práci nesehnal (práce je málo i pro místní, natož pro přistěhovalce z východu), proto se rozhodl, že vycestuje. S vycestováním neměl žádné problémy. Po příjezdu do ČR věděl, co bude dělat, až mu skončí platnost 30 denního víza. Sestřenice, která žije v ČR 17 let, mu poradila,

aby požádal o mezinárodní ochranu. Do vlasti se vrátit nechce, chce žít v klidu s rodinou a doufá, že za ním manželka s dcerou přijedou. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 1.12.2015 do 15.2.2015) ze dne 15.2.2015, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 21.11.2013 do 5.5.2014), ze dne 19.9.2014, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15.1.2015, Informací MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 – Ukrajina ze dne 29.1.2015, Zprávy Freedom House, Ukrajina, leden 2015 a výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 – Ukrajina, ze dne 25.2.2015. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a s uvedenými podklady se seznámil, žádné námítky nevzněl, doplnění podkladů nenavrhoval. Zopakoval, že pro obyvatele z východu Ukrajiny nelze najít na západní Ukrajině bydlení ani práci, dívají se na lidi z východu jako na separatisty. Chce zůstat v ČR, i kdyby konflikt na Ukrajině skončil, ekonomický rozvrat této země je takový, že by tam nedokázal uživit rodinu.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by

žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvodem odchodu žalobce z vlasti byla jeho obava z bezpečnostní situace na Ukrajině, s tím související obava z povolání do armády a uváděné problémy vnitřně vysídlené osoby.

Ke všem uvedeným důvodům se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 5 – 7 napadeného rozhodnutí, se závěrem, že v nich nelze shledat důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Připomněl, s odkazem na Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Ženevské úmluvy (1951) a Newyorského protokolu (1967), vydané UNHCR v Ženevě v září 1979, že „osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu nejsou považovány za uprchlíky“. Rovněž dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze dovodit jiný závěr. Krajský soud nepopírá existenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, který je však po delší dobu „zakonzervován“ ve dvou oblastech na východě Ukrajiny, a to v oblasti Doněcké a Luhanské. Je rovněž nepochybné, že žalobce v Luhanské oblasti žil do prosince roku 2014 a z důvodu neuklidnění situace, nedostatku práce a celkové neuspokojivé situace v této oblasti (přerušení dodávek vody a elektřiny, prodlevy či nevyplácení sociálních dávek, zničení domů v důsledku bojů, obava z rabování apod.) s manželkou a dcerou odjeli na západní Ukrajinu ke svým příbuzným do Lvovské oblasti a zaregistrovali se zde k pobytu. V případě návratu do vlasti by se tak žalobce vracel do západní části Ukrajiny, kde naposledy s rodinou žil a která není výše uvedeným lokálním konfliktem zasažena.

Žalovaný rovněž zhodnotil obavy žalobce z případného odvedení do armády, shrnul, že požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze dle ustálené judikatury považovat za pronásledování, jedná se o legitimní požadavek státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou povinni mu vyhovět. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu. Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012, kde je uvedeno: „*Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc.

K tvrzení žalobce o špatném zacházení s lidmi z východu a nemožnosti najít práci pro běžence z východních oblastí, krajský soud uvádí, že žalovaný na podkladě výše citovaných informací o zemi původu připustil existenci napětí mezi vnitřně vysídlenými osobami a místním obyvatelstvem v některých částech západní Ukrajiny, a to v oblasti bydlení, práce a politických otázek, v této souvislosti poukázal na to, že dne 20. 10. 2014 přijal ukrajinský parlament zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který vstoupil v účinnost dne 22. 11. 2014. Z výpovědí žalobce je

pak zřejmé, že mu ve Lvovské oblasti ze strany ukrajinských orgánů byla pomoc v tomto smyslu poskytnuta (jemu i jeho rodině bylo umožněno se ve Lvovské oblasti zaregistrovat k pobytu, byla jim poskytnuta ubytovna, jeho manželka dostává na sebe a dceru finanční pomoc pro uprchlíky, žalobci byly vydány i doklady, na které z Ukrajiny vycestoval). Žalobce sám potvrdil, že ve Lvovské oblasti, kde všichni tři naposledy společně žili, mu nic nehrozí. Ke snaze žalobce legalizovat si žádostí o udělení mezinárodní ochrany svůj další pobyt v ČR a do budoucna sem transferovat i manželku a dceru, žalovaný žalobce zcela správně odkázal na využití institutů zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

Žalobce o mezinárodní ochranu zcela vědomě požádal až po uplynutí 30 denního víza k pobytu, jak mu v tomto směru podala poučení jeho sestřenice, která v ČR pobývá na základě dlouhodobého pobytu. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se uvádí, že *...„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocíťoval natolik palčivě.“* Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že hlavním důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

K deklarované příslušnosti žalobce ke „skupině obyvatel východní Ukrajiny“ krajský soud uvádí, že tato skupina není sociální skupinou ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Vymezením pojmu sociální skupiny se zabýval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 69/2003, kde uvedl: *„Sociální skupina ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.“* Jak je uvedeno již výše, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval problematikou vnitřně vysídlených osob nejen obecně, ale i na základě individuálního posouzení případu žalobce, když žalobci a jeho rodině byla po příjezdu na západní Ukrajinu nezbytná pomoc

poskytnuta. Nedostatek práce nejen pro obyvatele z východní Ukrajiny však není azylově relevantním důvodem. Krajský soud připomíná, že institut azylu není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uváděné žalobní námitky. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení

humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný

se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Opětovně se vyjádřil k otázce povolání do armády (jako výše) se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že sice pochází z Luhanské oblasti, ale více jak půl roku před odchodem z vlasti, poté, co se přestěhovali, žil spolu s manželkou i dcerou ve Lvovské oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, kde je situace klidná. Žalobce tak má i do budoucna možnost využít vnitřního přesídlení a žít v jiné části Ukrajiny. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24).

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby), tj. 6.200,-Kč, dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428,-Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. srpna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně